

Frumoasa si Bestia

A fost odata ca niciodata un negustor bogat care avea trei fete. Toti patru ducea o viata indestulata in casa lor de la malul marii. Dar in timp fetele cele mari risipeau banii tatalui sau pe rochii luxoase, mezina, Frumoasa, isi ajuta familia dupa puterile ei, multumindu-se cu haine simple si trebuindu prin casa cat era ziua de lunga.

Intr-o zi, fetele auzira cum niste barbati povesteau ca toate vapoarele negustorului pierisera intr-o furtuna cumplita.

- Nu i-a mai ramas nimic, spunea unul dintre barbati dand din cap, a ajuns sarac lipit pamantului!

Ca sa salveze ce se mai putea salva, negustorul disperat pleca a doua zi la oras. Acolo, ii ruga pe bancheri sa-i imprumute niste bani, dar acestia il refuzara. Necajit, negustorul porni inapoi spre casa. Cu gandul la fetele lui, abia daca-si dadu seama ca incepuse sa ninga. Cand plecase de acasa la bancheri, cele doua fete mai mari ii cerusera sa le aduca de la oras podoabe si rochii scumpe. Frumoasa, in schimb, nu-i ceruse decat un trandafir. Dar cand ninsoarea se inteti si se transforma in viscol, negustorul uita cat era de amarat ca nu le putea indeplini dorinta fetelor si ca isi pierduse toata ziua. Vantul vuia si arunca tombe de zapada in calea calaretului si calului sau. Si tot mergand asa, negustorul se rataci. Dar, pe neasteptate, in cale ii aparut un spiridus, care ii facu semn sa-l urmeze. Apoi, cand negustorul ajunsese deja la capatul puterilor, spiridusul ii striga cu un glas subtirel:

- Vite aici! Hai inauntru ca o sa avem grija de tine.

Iar negustorul vazut cu uimire cum in fata lui se ridicase un castel imens. Dupa ce-si duse calul in grajd si ii dadu sa manance fan, negustorul intra in castel pe urmele spiridusului.

- Hai aici, langa foc, il indemna spiridusul. Cred ca ti-e foarte frig si, de asemenea, foame.

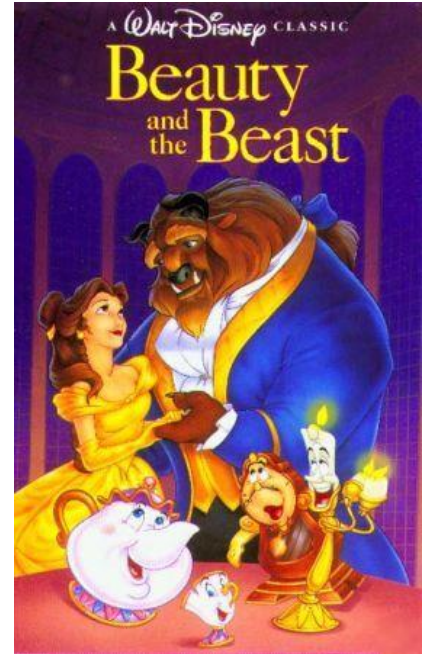
Un foc strajnic ardea in camin, iar cand negustorul se apropie de masa, aceasta se si umplu cu tot felul de bucate.

- Mananca, ii striga spiridusul, razand pe infundate de uimirea ce i se citea negustorului pe chip.

- Iti multumesc din suflet, ii raspunse el, apoi se aseza la masa si manca pe saturate.

Satul si topit de caldura, negustorul ostenit adormi la masa. Chiar si spiridusul, incalzit de dogoarea focului, cazu intr-un somn adanc. Iar pe cand dormeau amandoi, o aratare imensa ii urma in tacere din balcon. Dimineata, cand se trezi cu forte proaspete, negustorul ii multumi din nou spiridusului pentru ospitalitate.

- Trebuie sa ma duc inapoi la fetele mele, ii zise el, amintindu-si amarat cate neazuri avea. Si, trecand pe langa poarta, negustorul privi cu mirare la o tufa de trandafiri in florita ca prin minune in mijlocul nametilor de zapada. Vazand trandafirii, isi aduse aminte de mica rugaminte a Frumoasei si se intinse sa rupa una din florile acelea fermecatoare.

- Nu, striga spiridusul. Dar era prea tarziu.

Dintr-o data, in fata ochilor sai se ivi o aratare dintre cele mai fioroase, care striga la el cu un glas tunator:

- Asa ma rasplatesti pentru bunatatea mea, furandu-mi din nepretuitii trandafiri?

Pentru asta o sa platesti cu viata.

- Imi... imi pare rau, baigui negustorul. L-am luat pentru fata mea.

- Fata ta? urla bestia. Daca te iubeste cu adevarat, sa vina aici, in locul tau. Dar daca nu te iubeste, ai sa te intorci chiar tu, in decurs de trei luni. Si acum, du-te!

Cum nu avea alta scapare, bietul negustor ii promise ca se va intoarce. Apoi, incalca pe cal si porni spre casa, cu inima coplecita de durere. Dar cand ajunse acasa si ii dadu trandafirul Frumoasei, fericirea ei ii lumina sufletul.

- Vai, Frumoaso, ii spuse el mahnit, daca ai sti care e pretul acestui trandafir!

Apoi fetele il ascultara uimite cand le povesti de castelul Bestiei si de cumplita porunca.

- O sa ma duc eu in locul tau, tata! striga Frumoasa. Decat sa mori pentru mine, mai bine sa fii prizoniera Bestiei.

- Sa nu aud de asa ceva! ii raspunse negustorul. O sa ma intorc acolo cand se vor scurge cele trei luni.

Surorile cele mari o privira pe mezina cu mahnie.

Cele trei luni se scursera repede si, in ultima dimineata, Frumoasa, cu pantofi in mana, sa nu faca zgomot, se strecura afara din casa. Puse saua pe calul cel bland al tatalui sau, incalca si, in tacere, isi lua ramas bun de la cei ai casei care inca dormeau. Stia ca o sa-i fie tare dor de ei, dar ii dadea putere gandul ca o sa-si salveze tatal de la moarte.

- Si, cine stie, se incuraja ea, poate ca o sa fac Bestia sa se razgandeasca.

Frumoasa merse si merse si ajunse la castelul Bestiei in miez de noapte. N-apucase sa intre bine in curte, cand aparut spiridusul:

- Bine ai venit, Frumoaso! Hai dupa mine pe aici, o indemna el. Parca ar fi asteptat-o.

Frumoasa intra in castel in urma lui. Spiridusul o conduse pe Frumoasa printr-un labirint de coridoare pana la o camera minunata, plina de trandafiri si mobilata frumos.

- Asta e dormitorul tau, ii spuse spiridusul. Apoi ii arata o lada plina cu podoabe scilipitoare. Si acesta toate sunt ale tale, ii explica el vesel, apoi disparu pe usa. Frumoasa se plimba prin camera, admira trandafirii, podoabele, mobila dulapul plin cu rochii scumpe. Isi dadu jos hainele simple pe care le purtase pe drum si imbraca o rochie frumoasa. Atunci, aparut din nou spiridusul.

- Vai, ce frumoasa esti, murmura el. Cat de mult o sa-I placi stapanului meu! Ia uita-te in oglinda!

Dar frumoasa inlemni de groaza. In oglinda, in spatele propriului ei chip, zari cumplita Bestie. Se intoarse sa il priveasca in fata.

- Bine ai venit la castelul meu, ii spuse Bestia. Te afli aici de nevoie?

- Da, ii raspunse Frumoasa.

- După un drum așa de lung, trebuie să-ți fie foame, zise Bestia cu un glas ragusit. Hai cu mine.

Bestia o duse pe Frumoasa până în salonul unde se afla o masă aranjată pentru o singură persoană. Chiar dacă în sinea ei rasuflesese ușurată că nu va sta cu Bestia la masă, Frumoasa era impresionată de bunătatea acestei finite înfricosătoare. Bestia îi ura noaptea bună, iar fata îi rămase să manance. Apoi, privind flăcările din sobă, gândurile îi zburară la Bestie și la castelul acesta vrăjit. A doua zi, spre seară în timp ce Frumoasa se plimba prin grădina Bestia veni să stea de vorbă cu ea.

- Tu ce crezi, sunt urât? o întreba Bestia.

- Da, răspunse Frumoasa cu sinceritate. Dar cred că ai suflet bun.

- Și te-ai maritat cu mine? o mai întreba Bestia.

Înfiorată de întrebarea lui neasteptată, Frumoasa îi răspunse:

- Nu.

Bestia venea zi de zi să o vadă pe Frumoasa și să stea de vorbă cu ea. Se temea tot mai puțin de creatura aceea, dar de fiecare dată când o întreba dacă ar vrea să-l ia de barbat, răspunsul ei era același. Într-o bună zi, Frumoasa privi în oglinda fermecată din dormitor și își văzu tatăl. Ținea în mână un portret al ei și părea tare bolnav. Frumoasa se duse în fugă la Bestie.

- Trebuie să-mi dai drumul! îi striga ea. Te rog, știu că ai suflet bun. Tata e bolnav și are nevoie de mine.

- Atunci, du-te, rosti cu glas scăzut Bestia. Dar promite-mi că te întorci înainte să se fi împlinit opt zile.

- Îți promit, murmură Frumoasa.

Frumoasa încăleca pe cal și porni spre casă ca vântul și ca gândul.

- Tata! stiga ea, intrând val-vartej în casă.

- Frumoaso! Ești vie și nevatamată! spuse tatăl, luând-o în brațe. Bestia cea groaznică nu ti-a făcut nici un rău?

- Nu, tata, îi răspunse Frumoasa. E un monstru doar pe afară. Dar are suflet darnic și blând. Și tu ce mai faci?

- De acum, când știu că n-ai patit nimic, o să-mi fie bine, îi zise tatăl zăbind fericit.

A doua zi, Frumoasa le spuse tatălui și surorilor ei că o să se întoarcă la castelul Bestiei, așa cum promisese. Dar surorile, individeoase pe rochia și podoabele ei scumpe încercară să-o convingă să nu mai plece. Numai că Frumoasa aștepta clipa când erau ocupate...

Frumoasa își mângăie calul:

- Du-mă ca vântul și ca gândul, îl indemnă ea. Mi-e teama că Bestia e pe moarte. A fost bun cu mine și a avut încredere în mine. Acum înțeleg că sub chipul acela urât se ascunde un suflet tare frumos.

Și calul porni în galop, ducând-o degrabă spre castelul Bestiei. Când Frumoasa ajunse la castel, Bestia nu-i mai ieși înainte, așa că ea a început să alerge, strigând înfricosată:

- Unde esti? Unde esti?

- Vino, Frumoaso, dupa mine! ii raspunse un glas subtirel. Era spiridusul.

- Frumoaso, murmura Bestia. Cel mai mult ma bucur sa te mai vad o data inainte sa mor.

- Cum sa mori? striga Frumoasa, ingenunchind langa el si sarutandu-l pe obraz. Te iubesc si vreau sa ma marit cu tine.

Bestia inchise ochii. Si, dintr-o data, curtea toata se lumina ca prin farmec. Frumoasa il privi uimita pe printul cel frumos care aparuse in fata ei.

- Unde e Bestia mea cea draga? intreba ea.

- Chiar eu sunt, ii raspunse printul. Iubirea ta a risipit vraja ce ma transformase in bestie. Te iubesc, Frumoaso.

- Iubirea ta ma face nespus de fericita, raspunse Frumoasa zambind.

- Toate bogatiile acestea sunt ale noastre de acum incolo, zise printul aratand spre castel.

Si Frumoasa intelese ca familia ei nu va mai fi niciodata saraca. In aer plutea parca o muzica fermecata, in timp ce ei se sorbeau din ochi si se gandeau cate zile fericite ii asteptau de acum inainte.